

PALEA VLLA

OKOVY BYTROKTACIE

Palea Ulla

OKOVY
BYROKRACIE

Zobudila som sa, ako každé ráno, na vresk. Kvílenie a halucinačné fantasmagórie debilov, ktorí debilitu majú v diagnóze. Samozrejme že aj retardáciu, pedofíliu a rôzne iné sladkosti.

„Dobré ráno!!“ Naučeným, umelým a hulákajúcim výkrikom vtrhla spotená sociálna sestra do izby.

To som ešte tu...? Preberám sa z celkom príjemného sna. Preboha, čo tu vlastne robím, aká to absurdita? Aha, nemám kde bývať. No oukej, aspoň ma neznásilnia v noci na izbe. Starobinec... smrad zatuchlej stariny. Ešte si zdriemnem, srať na všetko.

„Zora!! Zora Stražická!“ Matne počujem, že zdola, pod dvomi poschodiami, na mňa škrečí blond'avá, malá zasranka. Poznám ten hlas, od zúrivosti jej až preskakuje. Keď na to nemá, nech nerobí túto robotu. Polka zázračnej tabletky ráno a svet funguje ako má. Môžem spať. Ale nedajbože dať mi ho do ruky! Musím

sa predsa prispôsobiť hovädám s klapkami na mozgu, čo tu žijú. Nevedia sa o seba sami postarať.

„Stražická!!“ Blondínke už praskajú nervy. Och, ako dobre sa mi drieme! Ostatné kreatúry s neprítomnými, nelogickými a chorobnými rečami sa už pracú dole, veď čo keby im jeblo ešte viac... Vypadli. Utrám si chvíľku súkromia. Znova zaspávam. Počuť dupot po schodoch, od nasranosti. Plesk! Otvorenými dverami vtrhne mláďa a rachne liek na stôl. Odchádza. Mám mať pocit viny? Držia ma tu násilím, môj život je v rukách primátora mesta. Je to môj rovesník... Bez jeho dovolenia si nesmiem ani prdnúť. Nikdy som ho nevidela. Ozývam sa ombudsmanovi, pani, prosím, pomôžte. Som tu uväznená a nemôžem vyjsť von z budovy, nadýchnuť sa čerstvého vzduchu, počuť jarný spev vtáctva, sadnúť si na slniečko. Tí, čo mi to môžu

dovoliť, sú úradné osoby, chladné, bez akéhokoľvek záujmu. Opatrovníctvo prevzali násilu, donútil ich súd. Som ich nenávideným bremenom. Pomôžte mi! Prezidentka podpísala novelu o zákaze mučenia ľudí v starobincoch. Ale ja mám štyridsať! Prisámbohu, na ulici by mi bolo lepšie.

Objednala som si. Čo? Krásne šaty. Dnes je internet vyspelý. Šaty z Indonézie. Tyrkysové, unisex. Ach bože, aká krása! Teraz popremýšľam, ako ich uchovať. Minule mi do verejnej práčky zobrali najkrajšie nohavičky, čo si chystám pre frajera, a blúzku. Bez môjho dovolenia. Aj nočnú košeľu, chcela som si ju večer obliecť, no jej nikde! Inú nemám, som chudoba. Spala som v tričku, ešteže nejaké mám. Na druhý deň nohavičky zmizli. Volám, urgujem, vráťte mi! Nič. Vrátili mi ohyzdné zasraté bombardáky - to je Vaše! Uvažujem

o provokácii. Teraz mám prekrásne šaty z bavlny, nedajbože dať to prať do spoločného. Som tu za hovno.

„Neželám si, aby ste mi brali a prali prádlo!“ Povedala som to sociálnej dôrazne a bez hnevu. Ihneď sa zbehli osy, tu pichnúť, tu uhryznúť. Počas dvojdňovej služby si šuškali, zhrozovali sa, ohovárali a každou minútou sa snažili psychologicky šikanovať Zoru. Niečo neuveriteľné, ah bože, istotne je chorá! Všetci si dávajú prať a ona nie! Akosi pozabudli, že tí „všetci“ majú problém povedať súvislú vetu.

Na druhý deň ráno sa zasa prebudila v obvyklej dobrej nálade. Zobrala ovsenú, práškovú kašu, ktorú si skromne kúpila a išla ju zaniest sestre. Na ospravedlnenie. Že bola prudká, iba dôrazná.

Zaklopala. Nič. Dvere sesterne boli..Ale čo to? Počuje rozhovor....

„Rozumíš, prášek...to je...kssst.....ja ju jebem.“

Zaklopala ešte raz, už s pohrdaním. „Áno?“

Sestra jej otvorila s priblíblým výrazom škrečka.

„Nech sa páči, Pekne sa vyjadrujete.“ Podala jej kašu. „Ahá,“ pochopila tá, čo predtým rozprávala.

Nedalo jej to. Zhora, zo svojej izby sa vrátila a zaklopala. „Chcete to zalejt, či co?“

„Tu sa o mojej osobe nikto nebude vyjadrovať, že ma jebe, lebo budem jebať ja vás.“ Otočila sa na opätku a išla spať. Po prebdenej noci mala toho tak akurát dosť. Sklamaná, rozčarovaná z takzvaného sociálneho systému. Inteligent neprežije.

Na chodbe stretla kamarátku Veronku.

„Ahoj!“ Nevidela ju už polrok. Doktoru nie a nie zistiť, čo jej je.

„Podme na pivo, pookrejeme trochu,“ Vycerila na ňu zúbky. Ojoj, pre Veronku ako dar z nebies. Vyteperili sa na ulicu a stres, hluk a ruch ostal za nimi. V domove predsa ako doma. Po kilometri chôdze do mesta sa usadili v šenku. Konečne spoločnosť... Aké je to čarovné, keď ľudia hovoria zmysluplné súvetia a správajú sa dôstojne. Pri barovom pulte na ňu uprene hľadel modrooký potetovaný fešák. Kukla naň a zadržala smiech, motkalo ho. Čašníčka sa od dobrej nálady červenala a prvej načapovala Zore. „Počkám ťa vonku,“ povedala, a išla si sadnúť do rožka na dvore. Čakala päť minút. Desať minút. O chvíľku si k nej prisadla Veronika bez piva. Zora mala vypitých tak päť centimetrov.

„Jaj, ale som bola smädná!“ Zora si pomyslela, že Veronika fakt nemá všetkých päť doma.

„Pôjdem,“ povedala a Zora ešte zostala sedieť. Prišla o pol deviatej večer, policajným autom.

Na druhý deň, v ten jasný, obyčajný deň, sa dozvedela radostnú správu. Opäť nemôže chodiť von, má zákaz. Od opatrovníka. Nikdy ju nevidel. Zora vytočila z kútika duše políciu. Prišli a povedali, zoširoka a hlučne, že sa ich to netýka. Že sa ich netýka protizákonné držanie Zory v domove. Rozhodla sa. Zhodnotila očami kumpániu na dvore, povedala „ pšt“ a preskočila výšvihom plot. V šenku stretla partiu mladých chlapcov, mohli byť jej synmi. Keď ich už toľko poučala – nepiť, nefajčiť, dali jej hádzať šípky, vraj povinne. Usmiala sa. Bola rada, že do príchodu policajtov stihla vypiť dve pivká. Prišli dvaja sympatickí a pekní muži, povozili ju po meste, aby sa od nej dozvedeli čo najviac. Ponahrávali, pofotili sa s ňou.

Keď prišli do budovy domova, najprv im nemal kto otvoriť. Potom ju sestra chcela vyhnať do

svojej izby. Tá istá, čo povedala, že ju jebe. Zora si však konečne uvedomila svoje práva. Čakala, kým tá chudera vysvetlí, a poukazuje jednoduchý hárok s rozvrhom. Zora sa s chlapcami rozlúčila a vyšla do svojej izby. Nikto ju neprezradil. Čakala, čo sa bude diať ďalej. A konala. Policajt jej povedal „naštartuj a vez sa“, a tak aj urobila. Napísala podnet novozvolenému ombudsmanovi a prosila... Prosila o slobodu. Preč s dobrotou, Zora, inak ťa zabijú!